

Brieven, Gelden, enz., moesten *franco* worden ingezonden.

ZEVEN REGELS of minder.....	f 1.75
Elken regel meer.....	- 25
ZEDEL voor elke advertentie en herhaling....	25

voor Staatskunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en Wetenschappen.

IV.

den eene geheime bedoeling om slechts ten koste harer eer hare tranen te droogen. Zij verlist en verwerpt het loon der schande; en echter staat zij thans hier voor u, en schroomt niet zich onder uwe bescherming te stellen en uwe hulp in te roepen. Zij smeekt u om eene gift, eene gift voor hare stervende moeder, die hare terugkomst in den schrikkelijken angst vrbeld.

strekken tot herziening der Grondwet, in de afdelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, door onderscheiden leden de wensch is geuit, om de provincie Holland in twee afzonderlijke provincien te splitsen. Tot staving van dit gevoelen is door die leden bijgebragt, dat Noord- en Zuid-Holland te veel in rijkdom verschillen, en de bevolking te groot is om ééne provincie uit te maken.

— Als commissarissen voor de Rijnvaart te Amsterdam, zijn eervol ont- slagen de heeren G. Bunge en J. M. Reynvaan, en in die betrekking be- noemd de heeren C. Reynvaan, J. Bunge en W. J. E. Smiaaert.

— Aan de tijdelijke officieren van gezondheid der 2de klasse N. J. C. Molter en J. J. Arends, alsmede aan de officieren van gezondheid van de 3de klasse, tijdelijk dienende in de 2de klasse C. J. van Bergen, respectie- velijk van de garnizoenshospitaal-dienst te Coevorden van het 6de bat. artill. nationale militie, en van de garnizoens hospitaal-dienst te Bommel, is eer- vol ontslag uit de dienst verleend, onder dankbetuiging voor de door hen in hunne betrekking bewezen diensten, en onder toekenning, aan ieder hunner, van eene gratificatie, vooreerst ten bedrage van drie maanden van hun tractement.

— Naar wij vernemen, zijn de 2de luitenants J. G. W. Beek en W. M. J. Stok, beide van de 6de afdeling infanterie, in hunne respectieve rangen en ancienniteit bij de Oost-Indische troepen overgeplaatst.

— De Fransche *Moniteur* bevat alsnu de télégraphische dépêche, be- trekkelijk den aanval van Espartaco tegen Segura, welke reeds gisteren in onze particuliere correspondentie uit Parijs is medegedeeld. Volgens dezelve bestond er den 20 dezer eenige hoop, dat de bedoelde stad zich bij ver- drag aan de wapenen der Koningin zou onderwerpen.

's GRAVENHAGE 27 Febr. Gisteren middag heeft Z. Exc. de Fransche minister, baron de Bois le Comte, een diner gegeven, waarbij Z. K. H. de Prins van Oranje, de leden van het corps diplomatique en 's Konings mi- nisters tegenwoordig waren. Des avonds was er bij Z. Exc. soirée, welke vereerd werd met het bijzijn van den Prins van Oranje, den Krijnsprins, Prins Frederik en Prins Alexander.

UTRECHT 27 Febr. Bij gelegenheid van de uitreiking van het nieuwe vaandel aan de 10de afdeling, op den 23sten verjaardag van Z. K. H. den Erfprins van Oranje, hield Z. D. H. de hertog van Saksen-Weimar de na- volgende aanspraak:

« Ten gevolge van eenen vereerenden last, heb ik vermeend geene gepas- ter gelegenheid te kunnen kiezen dan thans, nu gij onder de wapenen ge- schaaft staat, om den verjaardag van een' jeugdigen Vorst te vieren, onder wiens bevel een gedeelte van u. reeds gediend heeft, en aan wien de Voor- zienigheid de groote en schoone bestemming voorbehoudt, eens over u te regeren.

« Er kan voorzeker aan een corps niets aandoenlijkers gebeuren, dan zijn vaandel, door zijn Vorst aan hetzelve geschonken, te verliezen, en te we- ten, dat het zich in vreemde handen bevindt.

« Na de zoo roemrijke als gedenkwaardige verdediging der Citadel van Antwerpen, moest het oude vaandel der 10de afdeling in het lot harer wapenen deelen; en het is ten gevolge van dezen, in de krijgsgeschiedenis zoo dikwijls voorkomende, en de eer van het corps geenszins kwetsende over- eenkomst, dat deze afdeling van hetzelve afstand heeft moeten doen.

« De Koning heeft niet willen gedogen, dat een corps, hetwelk zoo vele bewijzen van gehechtheid aan Koning en Vaderland gegeven, en altijd eenen zoo goeden geest aan den dag gelegd heeft, langer van de eer, een vaan- del te bezitten, verstoken bleef.

« In den naam des Konings, geef ik u dit vaandel, op hetwelk gij den eed van getrouwheid hernieuwen zult. Maakt u bij voortdurend deze onder- scheiding waardig, schaaft u onder dezen Leeuw, zoodra Koning en Vader- land van u vergen, op nieuw het voetspoor der eer te volgen.

« Onder Hollands Leeuw verwerven uwe voorouders zich onsterfelijkheid: het zinnebeeld van den Leeuw prijkt op de vaandels dier dapperen, welke in andere werelddeelen aan vreemde volken vrees voor Hollands naam inboezenden. Waar ook deze Leeuw u moge vooruitgaan, moge altijd de zege hem volgen, moge zijn aanblik u aan de groote daden uwer voorouders herinneren en u inprenten, dat gij op iederen tijd gereed moet zijn, goed en bloed ter zijner verdediging veit te hebben.

« Hierna werd door de heeren officieren den eed van getrouwheid aan den Koning hernieuwd, en ook door de onder-officieren en manschappen afge- legd, waarop de hertog het vaandel aan den chef van het corps, den luitenant-kolonel Voet, met de volgende woorden overhandigde:

« In geene betere handen kan ik voorzeker dit vaandel overgeven dan in de uwe, in die van eenen zoo dapperen bevelhebber, wiens naam door een ieder, die eenige waarde op eer en krijgsgloorie stelt, met achting genoemd wordt, een naam, verbonden aan de gewigtigste tijdstippen, in welke ons leger verkeerd heeft. Ik beschouw het als eene gunstige voorbeduiding, dat ik aan u dit vaandel mag toevertrouwen. Moge het zegelend wapenen, wanneer gij uwe ondergeschikten op het voetspoor der eer voortgaat.

De heer Voet beantwoordde deze aanspraak en zeide hoofdzakelijk:

« Wij ontvangen met dankbaarheid dit nieuwe bewijs van 's Konings goed- heid en welwillendheid. Wij beloven dit vaandel getrouw te zullen blijven en het nimmer met onzen wil te zullen verlaten of te laten ontnemen.

« Dit vaandel zal ons steeds aansporen ter trouwe vervulling onzer plic- ten, en wanneer de dienst des Konings en de belangen van het Vaderland ons ten strijde zullen voeren, hopen wij aan de verwachting en het ver- trouwen daarvan weder te beantwoorden.

« Ook de jongere krijgsvrienden zullen dan gewis het gegeven voorbeeld hunner vroegere en oudere wapenbroeders trachten na te volgen, waarvan 500 in den afgelopen strijd, met hun leven en hun bloed, het offer hun- ner trouw aan Koning en Vaderland hebben toegebragt.

« Dat het den Koning behaagd heeft, dit vaandel ons uit de handen van Uwe Doorluchtige Hoogheid te doen ontvangen, die zulk een verheven voor- beeld van moed, beleid en trouw is, verhoogt voor ons de waarde van hetzelve.»

BELGIË.

BRUSSEL 27 Febr. Het dagblad *l'Indépendant*, hetwelk, naar men zegt, onder den invloed van het Ministerie wordt geschreven, berigt, dat naar

Door het diepste medelijden geschokt, door MARIA's reine deugd en aich- kracht betoverd, was EDUARD eerst niet in staat te antwoorden, maar ein- delijk zeide hij met eerbied en gevoel:

« Kom, mijn kind, wees gerust, en geleid mij naar uwe moeder.»

V.

Toen zij het vertrek binnentraden, vonden zij de ongelukkige Gravin te- gen de stuiprekkings des doods worstelende, want in de afwezigheid van MARIA had hare krankheid rasche en schrikkelijke vorderingen gemaakt, en de naam van EDUARD WINDLEY scheen een' diepen en doodelijken indruk op haar gemaakt te hebben, en ontligte nu en dan hare stervende lippen.

Sir EDUARD spoede zich heen om eenen doctor te halen, doch deze ver- klaarde bij zijne aankomst op een' wreveligen toon, dat zijn bezoek geheel outloos was, en verwijderde zich terstond, doof voor EDUARD's bedreigin- gen en voor MARIA's hartroerende smeken.

Na eene vreeselijke ijhoofdigheid kwam de gravin weder bij, en zag hare MARIA met samengevochten handen voor haar ledikant nedergekniel; en terwijl de jonge Engelschman zich niet bescheidenheid verwijderde, strekte de stervende hare vermagerde hand boven het hoofd van hare dochter uit.

« Zijt gij het, mijn MARIA? » vroeg de gravin, op eeren naauwelijks hoorbaren toon. « Heb ik een' ijsselijken droom gehad? Ik verbeelde mij, dat gij... dien vreemdeling... neen, het kan niet zijn... hij heeft u derhalve niet verleid... gij zijt niet de voetschappen uwer misdadige moe- der gevolgd en een rampzalig offer der schande geworden? »

« Moeder, stel u gerust; ik ben steeds uwe liefde waardig; geene vlek rust op mijn geweten.»

« Ik sterf in vrede, daar mijne dochter deugdzaam is gebleven. Ween niet, MARIA, ik gevoel, dat het uur der verlossing nadert en een einde zal maken aan de wroegingen, die mijn hart verscheuren. Ga na mijnen dood den pastoor van B. bezoeken, en zoo hij nog leeft, zeg hem, dat ISABELLA DERTY vol berouw en wroeging is gestorven. Maar... mijn kind... waar zult gij de middelen vinden, om zulk eene reis te ondernemen? en... »

« Een edelmoedig mensch, » viel MARIA hare moeder in de rede, « toont zich genegen, om ons bij te staan. Zijne weldaden kunnen wij zonder blo- gen aannemen.»

aanleiding van vroegere correspondentien uit 's Hage en Amsterdam, be- trekkelijk de aanstaande heilvatting van de werkzaamheden der Utrechtsche commissie, het zeker schijnt, dat men voorloopig tot eene oplossing is gekomen, welke toelaat de onderhandelingen voort te zetten, en dat dien ten gevolge de Belgische commissarissen eerlang naar Utrecht zullen terug- keeren.

— De *Commerce Belge* berigt, dat Z. M. de Koning der Franschen, als ook HH. K.K. HH. de hertogen van Orleans, van Nemours en van Mon- pensier, mad. Adelaide en de prinses Clementine heden alhier zullen aan- komen, ten einde eenige dagen in deze hoofdstad te verblijven, om vervol- gens, vergezeld van de prinses Victoria en den hertog haren vader, naar Parijs terug te keeren. Men voegt er bij, dat de hertog van Anjou, die, zoo als men weet, de rijke erfenis van den hertog van Bourbon is, zich verbonden heeft, aan zijnen broeder, den hertog van Nemours, de dotatie van 500,000 fr., door de Kamer der Fransche Afgevaardigden geweigerd, uit zijne eigen gelden te schenken. Het genoemde dagblad verklaart deze daadzaken van welonderrigte personen vernomen te hebben.

FRANKRIJK.

PARIS 26 Febr. De combinatie, van welke de hertog de Broglie de groote drijver was, schijnt stellig mislukt te zijn. Alle zijne pogingen tot samenstelling van een nieuw Ministerie moeten schipbreuk geleden hebben op de moeilijkheid, om eene staatkundige toenadering tusschen den maarschalk Soult en den heer Thiers te bewerkten. De maarschalk zou zijn ge- zegde van verleden jaar berhaald hebben, namelijk, dat er tusschen hem en den heer Thiers een onoverkomelijke afgrond (*abime infranchissable*), be- staat, en dat hij tot geenerlei prijs zal toestemmen in een kabinet op te treden, waarin de heer Thiers den voornaamsten invloed zou uitoefenen. Dien ten gevolge, heeft de hertog gisteren avond aan den Koning verklaard, de taak tot aantenstelling van een nieuw kabinet op te geven. Volgens de geruchten van heden, is de heer Thiers dezen morgen bij den Koning ontboden, en men verzekert, dat Z. M. hem alsnu de taak van den heer de Broglie heeft opgedragen. De gewone correspondentie zegt, dat de heer Thiers, voorziende, dat hem die last zou worden toevertrouwd, bereids een mondgesprek met den heer Odilon Barrot gehad heeft, ten einde in het Ministerie enige mannen der linkerzijde op te nemen; doch, te oordeelen naar hetgeen de *Courrier Français*, een dagblad, dat onder den onmiddellijken invloed van den heer Odilon Barrot geschreven wordt, daaromtrent zegt, moet dit aanbod van de hand zijn gewezen, op grond, dat het oogenblik nog niet gekomen was om de eigenlijke linkerzijde een werkdaag aandeel in het bestuur te doen hebben. Men wil dan ook weten, dat de heer Thiers reeds een ander Ministerie in gereedheid heeft, hetwelk geheel uit onder- geschikte mannen zou bestaan en waarvan hij de eenige staatsman van naam zou zijn. Algemeen echter wordt de verwezenlijking dezer com- binatie voor niet waarschijnlijk gehouden, en het gevoelen wint veld, dat na veleer vruchteloos aangewende pogingen het tegenwoordig ministe- rie, behoudens enkele wijzigingen, wellicht het bestuur zal blijven behouden. In zoodanig geval denkt men, dat de graaf Molé kan heeft voorzitter van den raad en minister van Buitenlandsche Zaken te worden, terwijl alsdan de maarschalk Soult zich met de portefeuille van Oorlog zou moeten vergenoegen.

— Terwijl de Ministeriele crisis voorspelt van langen duur te zullen zijn, schijnt de heer Guizot zijne partij genomen te hebben, en alle aanspraak, om daarbij in aanmerking te komen, te hebben laten varen. Althans men verneemt, dat deze geachte staatsman gisteren middag naar Londen is ver- trokken, om aldaar zijne betrekking als Fransch gezant te aanvaarden. Vóór zijn vertrek heeft de heer Guizot nog fraai tafelsilver laten vervaardigen, op ieder stuk, waarvan hij, in plaats van een familiewapen, dat hij niet bezit, de spreuk: *Linea recta brevissima* (de rechte weg is de kortste) heeft doen graveren.

ENGELAND.

Part. Corresp. Londen 25 Febr. Er bestaat hier geene reden, om te veronderstellen, dat het Engelsche gouvernement nimmer is op het Hol- landsche, wegens hetgeen het laatstgenoemde op Sumatra met hetzelve regt laat doen, waarmede Engeland, in zijne kolonien, de naburige volken of geheel onderwerpt, of gedeeltelijk van zich afhankelijk maakt. Wij meenen althans met zekerheid te kunnen melden, dat er op dit onderwerp van hier geene vertoogen, hoe ook gewaand, aan het Haagsche Kabinet gedaan zijn. Het is alleen een zeker bandelsblad, onder den titel van *Commercial Journal*, sedert kort alhier uitgegeven, en anders vrij wel geschreven, hetwelk zich, in zijn onkunde van de bestaende overeenkomsten, verleden week, enige aanmerkingen op dit stuk veroorloofd heeft.

— De hertogin van Kent is sedert eenige dagen ongesteld. H. K. H. heeft H. M. op den bruiloftsdag eenen kostbaren bracelet tot een bruidsgeschenk ge- geven, welke, in de gedaante van een slang, geheel van turkoois gemaakt is, behalve den hals en den kop, welke uit diamanten bestaan. De tantes van H. M. hebben haar gezamenlijk een dergelijk geschenk gegeven. H. M. is voornemens morgen avond met haren Koninklijken echtgenoot den schouw- burg *Drury Lane* in staatse te bezoeken. Men betaalt reeds 15 guineas voor eene loge bij die gelegenheid. Men zegt, dat het Hof aanstaanden Za- turdag voor drie of vier dagen naar Windsor zal gaan, om Z. K. H. Prins Albert en Hoogstdezelfs vader het genoegen van de jacht te doen genieten.

— De thee was gisteren weder een' stuiver hooger dan Zaterdag. Te New-York heeft weder een zware brand plaats gehad. Men zeide op de beurs, dat er bij die gelegenheid 14,000 kisten thee verbrand zijn. Het verhaal is waarschijnlijk overdeven.

— Met de pakketboot *South-America*, welke, wegens den oosten wind, het kanaal niet heeft kunnen binnenkomen, maar te Cork binnengevoeren is, heeft men brieven van New-York en dagbladen tot den 2 Febr. De laatst- genoemde bevatten eene briefwisseling tusschen den heer Forsyth, minister van Buitenlandsche Zaken der Vereenigde Staten, en den heer Fox, En- gelschen ambassadeur te Washington, over den staat der grens-questie, welke veel gematigder is, dan men verwacht had. De heer Forsyth zegt, onder anderen, dat het den president genoegen deed, te vernemen, dat er, sedert de laatste overeenkomst, geene verandering in de plaatsig

« Hemel! hij is het! » riep ISABELLA, hare verwilderde oogen op den jongen Engelschman vestigende. Zij was niet meer.

VI.

Eenigen tijd hierna hield eene met vier paarden bespannen postchais voor de pastoor van het dorp B. stil. Een jong meisje in rouwgewaad stoef af, en nam den arm van lord EDUARD WINDLEY, haren reisgezel, om in huis te treden. Aan de bleekheid van haar gelaat, aan de diepe neerslagtigheid, welke hare belangwekkende wezenstrekken verrieden, bespeurde men, dat zij onder een' hevigen en sedert kort toegebragten slag van het lot gebukt ging.

Het was, of MARIA het voor gevoel eener nieuwe ramp had, en terwijl zij den kleinen tuin der pastoorij doorging, wankelden hare knieën en klopte haar hart steeds heviger. In welken toestand zou zij den godvruchtigen PERRIN weder vinden? Sinds eenigen tijd waren hare brieven onbeantwoord gebleven, en met angst dacht zij aan zijne hoge jaren. Zij hoorde de stem van haren vriend niet, en eene onheilspellende stilte heerschte in het rond.

Met eene bevende hand opende zij de deur en vond de oude huishoudster van den pastoor naast zijnen ledigen armstoel gezeten, en zich aan eene wanhopige droefheid overgevend. Een blik op het ledikant geworpen overtuigde MARIA van haar ongeluk. Zij gaf een' huiverseurenden gil; de grijsaard, haar vriend, haar beschermers was niet meer! Zijne gelaats- trekken ademden eene hemelsche kalme, laatsten zonnestraal van den schoo- nen en belderen dag.

Endelijk stelde MARGARETHA haar, op bevel des overledenen, een kistje ter hand, waarin zij de papieren, tot hare geboorte betrekkelijk, vond. De menigvuldige schokken, door het gevoelig meisje doorgestaan, lieten haar niet toe dezelve te onderzoeken, en EDUARD belaste zich met deze taak. Hare blikken volgden hem met eene angstvallige nieuwsgierigheid, « Ik bid u, » riep zij, « zeg mij toch, wie mijn vader was! »

« Uw vader, MARIA! » hernam de jongeling in eene onbeschrijflijke ont- roering. « Zijn naam was lord ARTHUR WINDLEY, en moet ons beiden even heilig zijn. O MARIA, mijne zuster! kom aan mijn hart! »

der Engelsche troepen op de grenzen plaats gehad heeft; dat hij ongerust is, dat de houding, door de koloniale magt aangenomen, komende kleine twisten tot ernstige ontmoetingen aanleiding zal geven; naar zijne gedachten, het Engelsch gouvernement te veel aan plaats ambtenaren en bevelhebbers overlaat, en dat hij het dus wenschelijk vindt, dat hetzelve meer bepaalde bevelen gaf. — Van het Congr. Vereenigde Staten wordt weinig belangrijks gemeld. De vertegenwoordig- vergadering heeft, met 114 tegen 108 stemmen, besloten geene ver- schriften, die eenige betrekking tot den slavenhandel hebben, af- nemen. In Pensylvanië heeft de vertegenwoordigende kamer eene bill genomen en naar de andere kamer verzonden, waarbij de banken in staat gelast worden met den 14 Februarij de betalingen in geld te vatten, of, zoo zij daaraan niet voldoen, zullen zij deswege voor de banken vervolgd kunnen worden. Men dacht echter, dat de senaat aandering in den tijd zoude maken en den 1 Maart bepalen. Intus vreesde men, dat deze gedwongen betaling aan vele moeilijkheden o bevig zal zijn; althans de aandeelen in de zoogenaamde *United States* zijn er op gevallen tot 76. De wisselkoers op Engeland was 8 à 8. De dagbladen van New-York verhalen, dat, toen kapitein Elliot de l van Canton in staat van blokkade wilde verklaren, de Americaansche leden zich hiertegen verzet, en in eene nota verklaard hebben, dat, a voornemen ten hunnen nadeele uitgevoerd werd, zulks aan hunne zij eene onwettige daad, strijdig met hunne regten, met het regt der volken de bestaande verdragen, en als eene daad zonder voorbeeld aangemerkt worden. Dit is de ware reden, zegt men, waarom kapitein Elliot, doch een ander voorwendsel, van zijn voornemen afgezien heeft. De Ameri- sche handel te Canton gaat zeer voorspoedig, en wordt door den comm- Lin openlijk begunstigd. Jonathan, zoo schrijft men van New-York vult zijne zakken, terwijl John Bull den boom schudt. — De president Mexico heeft, volgens de Noord-Americaansche dagbladen, van zijn et buitengewone magt en middelen gevraagd, om eenen aanval op Te- doen, en die nieuwe republiek weder met Mexico te vereenigen. De l ralistes daarentegen in Mexico, die het met die van Texas eens zijn men zegt, hebben het plan om eene nieuwe republiek, onder den van Noord-Mexico, op te rigten, welke de departementen Tamasulipa- catecas, Durango, Sinaloa, Sonora, Nuevo Leon, Coahuila, Nuevo l en de California's, zal bevatten.

— Met de stoomboot *Iberia*, Zaterdag te Falmouth aangekomen, men brieven van Lissabon van den 17 Febr. De wisselkoers op L 30 d. z. was 55½ à 56 per milrei. De Cortes hebben zich versche- dagen bezig gehouden met het voorgestelde antwoord op de troonrede, hetwelk reeds de meeste zinsneden aangenomen zijn. In den loop de raadselingen zijn er bittere aanmerkingen gemaakt op de maatregelen Engeland ter onderdrukking van den slavenhandel aan de zuidzijde v evennachtslijn, en het is meer dan eenmaal gezegd, dat de hoon, Portugal aangedaan wordt, alleen in eenen oorlog met Engeland afgew- kan worden. Het verslag van den minister van Financien, aangaand staat der geldmiddelen, werd nog in de eerste veertien dagen niet verwa

— In het Hoogerhuis heeft lord Melbourne, in antwoord op eene van lord Ellenborough, gezegd, dat het gouvernement niet voornem- bij de overlegging van de stukken, betreffende het gebeurde in O- eenige boodschap van H. M. te voegen, en dat er geene schikkingen m O. I. Compagnie gemaakt zijn, om, in geval eener expeditie naar dat land gedeelte van de onkosten te dragen; intussendeel, dat men den pre- mier Compagnie alle hoop gegeven had, dat dezelve van het dragen v kosten verschoond zal kunnen worden.

Londen 26 Febr. De alhier ontvangen aanspraak van H. M. de Kon- van Spanje, bij het openen der vergadering van de Cortes, heeft gij in het Huis der Lords tot eene hoogst belangrijke woordenwisseling aan- gegeven. De marquis van Londonderry beschouwde den toestand van S- als geenszins zoo voordelig als die aanspraak denzelfden doet voork- en achte den burgeroorlog in het schiereiland nog op verre na niet geëin- lij beschouwde den generaal Espartaco geenszins als een groot veldheer beweerde, dat die bevelhebber zijnen rang en eertitelen aan geheel oorzaken dan door zijne dapperheid op het slagveld had te danken; M- noemde hij enen verrader, die het gouvernement van Koningin Isabel even min getrouw zou zijn als hij der zaak van Don Carlos was ge- welke gevoelens echter door de graaf van Clarendon en lord Melbourne den bestreden, die den toestand van Spanje als veel gunstiger beschouw- en beweerden, dat de overeenkomst van Bergara veel tot het herste- rust in Spanje heeft bijgedragen.

In het Huis der Gemeenten deed sir M. Wood de motie, dat, d- regering der stad Londen besloten had adressen van gelukwensching, H. M. en HH. K.K. HH. de hertogin van Kent en prins Albert aan te- den, en het de gewoonte is, dat de sheriffs zich bij H. M. vervoegen, einde Hoogstdezelve te vragen, wanneer het haar behaagde, dat de a- ding van dat adres zou plaats hebben, men den gevangen sheriff l mogt veroorloven zich mede bij H. M. te vervoegen. Deze motie werd verworpen.

RUSLAND.

WARSAW 22 Febr. Z. M. de Keizer heeft aan den heer Cockerill stuk land, in de nabijheid dezer stad gelegen, en aan de kroon toebe- rende, ten geschenke gegeven. Ofschoon zich aldaar reeds eene beia- fabriek bevindt en een aantal werkplaatsen, is men thans bezig het der laatstgemelde te vermeerderen.

— Gedurende de gestrenge koude in de maand December j.l., zijn zuidelijk gedeelte van Rusland, en wel in het gouvernement Polwa, den 6 tot 15 December 14, en in het gouvernement Kursk, van 6 tot den 11 December, 17 menschen bevrozen gevonden.

STADSNIEUWS.

De wekelijksche *soirées musicales* in de zaal van *Frascati* worden bij- doring drok bezocht en blijven algemeen voldoen aan de verwachting, men daarvan in den beginne had opgevat. De keuze der daarbij nige- muziekstukken, waaronder de compositien der Nederlandsche meesters eerste plaats bekleeden, alsook de vaardigheid en de juistheid, welk- welbezet orkest in de uitvoering aan den dag legt, laten weinig of n- wenschen over.

De aangekondigde *bals masques*, welke morgen, Zaterdag, eenen af- nemen, zullen zich dit jaar bijzonder onderscheiden; de beste en mee- liefkoosde walsen en galoppades van Strauss, Musard en anderen, a- daartoe veel bijdragen; terwijl de heer Stumpf niets onaanwend- gelaten, om zich de duurzame gunst en tevredenheid van het publiek w- te maken.

In het *Théâtre des Variétés* worden de voorstellingen met klimm- belangstelling door een talrijk publiek bezocht. Blijkbaar is de goedkeu- welke aan het repertoire te heert valt, hetwelk gedurig met nieuwste ver- rinkt wordt, terwijl de uitvoering en de costumes van de voortgange- dit tooneelgezelschap getuigen. De heer Duport ontziet kosten moeit om zijnen schouwburg tot eene wenschelijke volmaking op te- ren, en, zoo wij wel onderrigt zijn, bestaat het voornemen, om in het- gende jaar, onder meer andere verbeteringen, ook eene tweede rij aan te brengen.

179ste KON. NED. LOTERIJ.

Trekking der *Vijfde Klasse*, Donderdag 27 Februarij 1840. 81ste Lijst: N°. 23549 een prijs van f 1,000. 32ste Lijst: N°. 2 een prijs van f 1,500 en eene premie van f 25,000; N°. 48 en 11 een prijs van f 1,000.

GETROUWD. 27 Febr. W. Even Blij en J. M. Eberlen. — Te *Eg- aan den Hof*, 25 Febr., P. J. Hamer, van Amsterdam, en B. C. B- van Reenen.

BEVALLEN. 24 Febr. G. Verschuur, geb. Renninghoff, Z. — 25 C. M. van Heukelom, geb. Plantau, Z. — K. Hubers, geb. Bierman, 27 Febr. A. Furstner, geb. Lansink, D.

OVERLEDEN. 21 Febr. M. E. de Wolff, 28 j. — 23 Febr. J. W. Gottenbergh, 59 j. — M. A. Moutanari, 66 j. — 24 Febr. G. Ja- wed. H. Nijhoff, 78 j. — P. A. Pendavingh, 72 j. — 26 Febr. G- Regteren, wed. P. Altena, 65 j. — B. W. Hienfeld, 54 j.

III November. IDA. Door E. F. VAN BUSEKOM, te Amsterdam, bij J. F. SCHRIJVER.

«Vele mijner lezers zullen misseken dit boek onvoldaan ter zijde leggen,» zegt de schrijver aan het einde van de eerste twee verhandelingen, en hij kon dit schrijven zonder door eenen geest van voorspelling gedreven te worden. «Ik bestaast voor den Christen geen noodlot,» zegt hij verder op bl. 57. «Hetgeen de Romeinen het fatum, de Grieken het Arvay noemden, dat ververt, dat aanblijft, de door het licht des Christendoms bestraakte, de eenen vrijen wil hebbende, als een groote, wijze Voorzienigheid.» Evenwel heeft hij aan dat noodlot, in het eerste verhaal, de hoofdpersoon opgedragen, en, als bekend met de uitspraken of voorspellingen die oordeelende magt, een waargester doen optreden, wier voorspellingen vervuld worden, in welken van de opgeklaarde begrippen des ongelukken; die er het voorwerp van is.

Meer dan één recensent heeft uit dien hoofde zijne afkeuring over dit verhaal te kennen gegeven, en ook wij kunnen niet onthouden voor de zoogenaamde noodlotsleer te weinig sympathie te gevoelen, om met genoegen te zien, dat het getal harer priesters in Nederland grooter wordt. Wij schrijven echter aan den heer van Busekom te veel gezond verstand toe, om, met sommige beoordeelaars, te kunnen gelooven, dat zijn III November iets anders zoude zijn dan een bloote proefverhaal, om zich zelve, in dit genre, betwikkeld, in welken van Bijbel en Christendom, oerale vele voorstanders heeft, een te beproeven. Mijlner gaf zijne Nieuw en Zwaargeste Februar; de III November is, naar het ons voorkomt, daarvan een soort van nabootsing, en deze is niet méér te veroordeelen dan eenig andere letterverricht, waarin men op de werking van het noodlot vergast, en die nitbundig geprezen werd. Of zou dezelfde leer minder gewaagt zijn in gebieden dan in ongebonden stijl? — Wij denken er anders over, maar zien ook niet in, waarom men volstrekt niet zou mogen toegereen aan de nacht om eens te schrijven in den heerschenenden smaak van het publiek, al is het ook, dat men dien smaak afkeurt. Niet Schiller alleen had reden te zeggen: mein Gehirn wirft sonderliche Blasen auf! Andere schrijvers zijn in hetzelfde geval, en, geschreven hebbende, waarom zou men dan ook het geschrevene niet aan den lezer der drukpers mogen overgeven.

Als wij ons gevoelen moesten mispreken, zouden wij niet aarzelen te zeggen, dat de recensie, die wij van dit werk in de Vaderlandsche Letteroefeningen en het letterlievend Maandchrift gelezen hebben, ons voornemen geoordeeld te zijn, de eerste niet groote achteloosheid, de laatste, en dit is erger, met opzettelijke partijdijsheid.

Achteloos namen wij de voorstelling van personen of daden anders dan zij zijn; partijdijs, noemen wij een opzettelijk zoeken naar stof tot afkeuring, en voorbijgaan van het goede. Men denke echter niet, dat wij plan hebben dit werkje tegen zijne beoordeelaars opzettelijk te verdedigen; het zij verre; maar de kritiek wordt tegenwoordig zoo zonderling uitgeoefend, dat men zich niet altijd onthouden kan, den recensent zelve te beoordeelen: wij hadden het werk gelezen, eer de recensien ons in handen kwamen: geen wonder dus, dat wij bij de laatste weemoed opzagen.

Dat wij den heer van Busekom niet willen aanmoedigen, om ons nog meer verhalen in den geest van zijn III November te leveren, hebben wij hierboven reeds gezegd; het verschilt ons niet, of de held Joes of Jacob heet, wij zijn de Schicksals Tragödien, en hare uitloeielen in het algemeen, niet genegen. Doch bij de beoordeeling der werken van jonge auteurs, moet voorzigtig en blijkend worden te werk gegaan; onberadenheid of partijdijsheid kan zeer ligt de letterkunde van eenen beoefenaar berooven, die alle de gaven en geschiktheid heeft, om haar tot luister en eer te strekken. Bij de aankondiging van des schrijvers Allerlei meenen wij reeds gezegd te hebben, dat zijn stijl bijzonder aangenaam, en in naïve eenvoudigheid en waarheid mischien éénig is, óf wel, waar hij natuurgetrouwen schildert. Reeds de eerste bladzijde van dit werk levert op nieuw daarvan de bewijzen o. Men hoore:

Het was een van die afmattende warme dagen der maand Augustus, in het jaar 18°. Meer dan twee uren had ik stapvoets, door een uitgestrekte heide, voortgedaan, zonder eenig menschelijk wesen te ontmoeten. Nu en dan echter zag ik eenige kleine vogeltjes, donkerlijk leeuwerikken of knaarten, door den tred van mijn paard verschrikt, opvliegen, en dan alleen, als het dier voetpad langs een klein moeras slingerde, hoorde ik het kwaken der kikvorschen, of het schelle geluid van de een of andere veelkleurige plevier, die, na eenige oogerblikken, vol verwondering over mijne tegenwoordigheid, in wijde kringen om mij gewoelfd te hebben, weldra weder zich weder nederzette, om mij die eenzaamheid, van een zelden bevochten plek gronds, andermaal te doen gevoelen.

Het blijkte mij licht, dat wij beiden, mijn getrouw paard en ik, ons insig verbeugden, toen wij eindelijk, in de schaduw eener trotsche eikenlaan, een aangename schuilplaats vonden tegen den verzengenden gloed der zon, te meer daar zulk een verzameling van boomen gunstelijk de nabijheid van een dorp, of ten minsten die eener boerenwoning, kenteekent. Hierdoor aangemoedigd, reed ik op een klein drafje, een liedje neurvnde, voort, in de hoop van spoedig onder menschen te zijn, en mij en mijne vermoede Charlotte een weinig te kunnen verwikelen.

Mijne verwachting bevestigde zich spoediger dan ik had durven veronderstellen, want, na eenige oogerblikken voortgereden te hebben, ontmoette mij een schaapherder, die zijne talrijke kudde langzaam voortdreef.

«Ben ik nog ver van het dorp?» vroeg ik hem.

«Een klein kwartier,» Heerschap!» gaf de herder mij ten antwoord, terwijl hij eerbiedig de wollen muts van zijn hoofd nam; «als den eersten weg links af, dan kunt gij u niet meer vergissen.»

«Ik dank u, vriend,» sprak ik vrolijk, en weldra bevond ik mij bij den aangeduiden weg. Ik sloeg denzelfden in, en bemerkte thans duidelijk, dat ik meer en meer het dorp naderde, want aan beide zijden van de schoone weiden zag ik, nu en dan, reeds een huis, schoon hetzelfde meestal half onder de lommer van linden en vlieboomen verborgen was. De velden, die eender telkens afwisselden, prijkten met half verstorven raaipaad, of de heerlijkste grashalmen. Hier en daar had de aikel van den nijveren landman de laatste reeds geveld en aan schoven te samen vergaderd. In het kort, alles duidde hier de tegenwoordigheid aan van een aantal gelukkige landlieden, die stil en vergeten leven en sterven.

Met zulke bladzijden is het boek als doorweven; ten blijk daarvan, ontlenen wij nog aan het verhaal Ida de schets der plek, daar wij Ida en hare zuster Marie het eerste aantreffen:

De heuvel, waarop zij geacten waren, was van dien kant, het zij door kunst, het zij door de natuur zelve, tot een ruim, zacht, afloeiend grasveld gevormd, dat eindelijk in de laagte tegen den halmten, effen vloed van een breede, onbetoonde rivier stuitende, aan weerszijden zich onder de lommer van hoog opgaand geboomte en kruspeltont verloor. Elken blik ter zijde was daarvoor afgemeten, naar dat verlies werd dubbel vergoed door het heerlijke landschap, dat aan de overzijde der rivier tot aan den gisgisterenden mistrekte.

Eene bonte mengeling van vee versierde daar de grasvelden, en lageheid laatste de gouden, tintelende gleed der avondzon in de talloze beekjes weder, die, het groene veldtapijt doorkronkelende, als kleine, veelkleurige slangjes aan de borst huizer moeder (de rivier) hingen. Schilderachtig werd ook hier de eenvormigheid afgebroken door een landelijk dorpje, dat, half onder de lange slagchaduw van hemelhooge eiken en popelen verborgen, echter nog duidelijk zijn aanwezen verraaide, door eenige wit gekalkte huizen, die, stil en trouwig, de flikering schenen gade te slaan, die het lieve zonlicht, als een laatste vaarwel, op de kleine glasruiten van den ouden, hoogen Gothischen dorptoren speelde.

Hier en daar vloog een bootje, met visschers of vrolijke boerinnetjes, die van het melken huiswaarts keerden, bemand, over den vloed, terwijl een geuzvol, werkend windje, nu en dan, de witte zeilen deed zwellen van een drietal groote schepen, die trotsch en schitterend, als een zee van swanen, langzaam en statig den stroom afgleden, lieflijk door den avondgloed der zon gestroeld, en helder in den effen waterspiegel weergekaat.

Fransier nog is de beschrijving van het oord, waarheen de beide meisjes gewoon waren hare wandelingen te richten:

Het was een heerlijk oord, hetwelk de meisjes nu met rasche schreden naderden. Een van die begunstigde plekken; waar de natuur vele harer schoonheden over uitgestort had. Een klein, maar eest dichtelijk landschap, dub-

bel een betere, volmaktere afbeelding dan de onze waardig. Aan de helling van den rotsachtigen heuvelwand hing de kleine watermolen, voor den eersten oopslag even zoo kunstig als het nestje, dat de trouwe lentebode aan de kroonlijst eener eenzame dorpskerk hecht. De vlakke grond, die, door de natuur of door menschenhanden daargesteld, zijne grondvesten droeg, was maar eenige schreden breder dan de buitenmuren van den molen, (die gedeeltelijk onder de welderigste kamperloosie verborgen waren) maar toch nog groot genoeg om aan eenige dwergpyntjes, eenen ouden vlieboom, en een aantal wilde rozen, ruimte voor humane wortels en voedende kracht aan te bieden. Nagenoeg op dezelfde hoogte als het bemoste stroomad des molen, en vlak naast hetzelfde, gleed de vliet bliksemsnel van den top des heuvels af, en deed zij het zware molenrad, dat trouw haar helder water opving, door haren vel rusteloos in het rond zwaaien, terwijl een zacht windje met het witte schuim, dat bestendig op het rad geboren werd, als met sneeuwvlokjes dartelde, en duizenden silvertrooken in het rood deed spatten.

Een van ruwe boomstammen vervaardigde trap, waarom de kamperloosieten zich al mede geestdardig hadden, en de klimopranken schenen te willen verdringen, die vroeger ongetoerd dat steunsel bezaten, diende, om van den molen boven op den top des heuvels te komen, van waar een oude, eerbiedwaardige eik, zijne ruwe takken liefderlijk over den molen spreidde. Daar, aan den besloten voet van den woudkoning, daar had men het heerlijkste overzigt van de aaneenschakeling van zandige hoogten, waarvan velen digt met kruspeltont begroeid, anderen naakt en kaal waren; en sommigen, hier en daar met eenen half verdorven pijnboom, de onvruchtbare haren schoot wilden verbergen. In de verte, kon men de trotsche rivier, tusschen de weelderige grasvelden zien aankronkelen, en nu en dan zag men, daar, waar der heuvelen ligging het uitsigt over de geheele breedte der rivier toeliet, vlugtig een wit zeil voorbij schieten, even statig als een steenderw, die op den adem van een zomerkoeltje zweeft.

Niet minder gelukkig is het geheel des schrijvers, als hij ons met de handelende personen en derzelver voorkomen en karakter bekend maakt. Van dien aard is de beschrijving der waargegende oude, op bl. 49, en in tegenstelling met dat afzigtig beeld, de beschrijving van Marie en Ida, op bl. 187, en van Fleur, op bl. 211 en volgende. Ook als schilder van aandoeningen en hartstogten heeft de schrijver ongemeene verdiensten; doch om daarvan bewijzen aan te halen, zouden wij bijna het geheele boek moeten afschrijven. Voor hen, die in de objectiviteit van eenen schrijver een verdienste zien van den eersten rang, — voor hen in het bijzonder moet dit boek nog al waarde hebben; want zoo men na de lezing van het eerste verhaal nog twijfelt, of de schrijver wel de bekwaamheid heeft, om zijn eigen afbeelding van karakters geheel ter zijde te stellen, die van de Ida neemt desen twijfel, dankt ons, ten eenemale weg. De heer van Busekom is in de kunst om situaties te scheppen, te begrijpen, zich daarin te verplaatsen, en, met den blik op de natuur en het leven gevestigd, andere personen te bootsen en andere karakters af te tekenen, op den goeden weg, en ook zijne filosofie, hoewel zij van somberheid en jeugdige overdrijving niet vrij is, heeft veel aantrekkelijk.

Dit alles hebben sommige beoordeelaars, het zij dan met of zonder opzet, voorbij gezien. Mischien zou de heer van Busekom beter gedaan hebben, op het spoor van zoo vele anderen, de kritiek niet af te wachten, maar te voorkomen. Zijn bundel zou beter zijn ontvanger, indien hij, gelijk andere jeugdige schrijvers, had gezegd, dat geene beoordeelingen er van geplaatst werden, dan die hij zelf of iemand zijner vrienden had opgesteld. Dat is de zekerste weg, om naam en aanzien te krijgen. Zoo hij uit oovervarenheid gemeend heeft, dat alle recensenten mannen waren, zittende als godswiselaars met juwelschalen voor zich, om ieders zwaarte met onsigtige nauwgezetheid af te wegen en te berekenen, het gebeurde met dezen bundel zal hem ongetwijfeld van dien wagen gezeten hebben; — zulke bedrieglijke visioenen worden spoedig weggevaagd, en de behagelijke inbeelding wijkt alras voor de bittere wezenlijkheid.

De man, die zijne waarde gevoelt, heeft, het is waar, een afkeer van alles wat maar enigzins sweemt naar kunstenaarjen, die bestemd zijn, om hem eenen anderen roem te verschaffen, dan welke op de wezenlijke verdienste van zijne werken grondig; doch, zoo als het met de kritiek geschieden staat, is het evenwel te denken, of de man van verdienste of aanleg hier pijn, meestal in galle of gult gelpoet, met werkeloos mag afwachten. Men zou wel mogen vragen, of hij niet zelve, zijnen roem zijne rust, in zijn voor de oogen der lezers niet verplicht is, om, volgens den geest des tijds, zich mede in de bewaerde holk der intrigues te verpen, en den naam der gepreijde spoor der kritiek veilig over te steken, en zeker te zijn in de publieke schatting eenen betamelijken rang te verwerven. Vrijwel, hij niet gelukte, zelfs bij den gevaar, door blinde verwaandheid, te worden van de hantelen, verzoogen te worden, en de hand voor altijd van zich gesloten te zien.

Even als voor het schoone, zoo heeft ook de heer van Busekom gevoel voor het gracieus en verhevene; doch indien ons gewaagd werd, wat hem, naar ons gevoelen, ontbreekt, wij zouden antwoorden: hij is het vermogen nog niet geheel meester, en die gevoelens, denkbeelden of voorstellingen volkomen uit te drukken, welke tot de domeinen van het verhevene of stouts behooren. De krachtige passages in dit boek zijn het minst gelukkig geslaagd; de kracht heeft er op sommige plaatsen het onbehagelijke voorkomen van ruwheid. Het best den schrijver moeite verschrikkelijk te zijn, en dit is ongetwijfeld het gevolg zijner dominerende zachtheid van gevoel, aan welke wij ook in dezen bundel zoo vele fraaie bladzijden te danken hebben. Nu moge de vraag zijn, wat hij doen moet: of hij enkel zijn gevoel moet volgen, of door inspanning trachten moet, hetgeen hem ontbreekt aan te vullen; maar wij voor ons wenschen het eerste, omdat wij vrezen, dat het laatste hem mogelijk zal vallen, en dat zijne geschriften er lang de sporen van zouden dragen.

Overal, waar de schrijver niet het stonle, krachtige, verschrikkelijke nastreeft; maar alle de inspraak van zijn gevoel volgt, is hij zijn onderwerp volkomen meester. Van daar ook, dat de Ida het best geslaagde der beide verhalen is. Wij zouden er gaarne nog iets uit overnemen, maar gebrek aan plaats verbiedt het ons, en wij eindigen alzoo, wenshende den heer van Busekom lust en gelegenheid, om der Vaderlandsche letterkunde nog vele zijner geest- en penne vruchten te schenken, en den uitgever, in ruimeheid van debiet, alle aanmoediging, om aan de fraaheid en reinheid van hetgeen zijne pers verlaat steeds d'weldige zorgen toe te wijden.

Advertentien.

JAN BERTRAM BREUKELMAN en PIETER JACOBUS VAN HOUTEN, Makelaars te Rotterdam, als behoeftelijk gemachtigd, op verzoeking, op Donderdag den 2den Maart 1840, in het openbaar te Veien in het Notaris-Ais, aan de Gelderische Kade, den Voorn. ten 11 Ure: Pene Partij van 183 Pakken Nickerie KATOEN, en sulks bij Kavelingen, zoo als nader bij Notitie zal worden aangegeven, en daags vóór en op den Verkoopdag te zien zullen zijn. Nadere onderrigting bij voornoemde Makelaars.

STOOMPAKET-VAART TUSSEN

Rotterdam en Londen. De STOOMPAKETEN der General Steam Navigation Company, in dienst van het GENERAL POST OFFICE, te Londen, vertrekken bij open water van Rotterdam, van Londen, Woensdag 4 Maart, des morgens ten 11 ure. Zaterdag 7 Maart, des namiddags ten 1 ure.

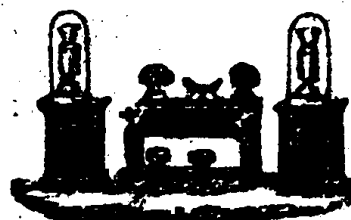
De vaart der Rivieren gestroom zijnde, zal er eene geschiktte gelegenheid ten vervoer der Passagiers (voor hantekosten), naar Hellevoetsluis, Brielle of Scheveningen worden aangeboden, waarvan het vertrek aldan van Rotterdam is bepaald op

Woensdag 4 Maart, des morgens ten 8 ure. Zaterdag 7 Maart, des morgens ten 10 ure. Nadere inlichtingen te bekomen bij de Agenten

W. SMITH en P. A. VAN ES.

TE KOOP OF TE HUUR:

Een zeer aangenaam gelegen ZOMER en WINTERVERBLIJF, staande en gelegen in de Sletterdijker Meer, zeer geschikt voor Jagt en Vissoerij te bevrigen bij VAN DEN BROEK, Mr. Timmerman, Brouwer-straat, Boyen een Stal.

(5253) LOTERIE

d'un excellent et magnifique PIANO neuf, unique en son genre, et d'autres superbes objets de cur osité; autorisée par S. M. le Roi des Pays Bas, par décret du 10 Novembre.

Le tirage se fera à la Haye, dans une Salle de la Maison de Ville. Les journaux annonceront le jour et l'heure du tirage, ainsi que les numéros gagnants, qui ont été évalués à 9—500 florins, qui sont divisés en 420 Numéros aux Prix de 25 florins chaque, savoir:

1er Lot. UN PIANO VERTICAL de S. PLEYEL & Co., de Paris, à 2 cordes, 6 octaves, touches en nacre, demi-ton en écaille, et 2 pédales en cuivre doré; de 4 pieds de largeur, 23 pouces de profondeur et 8 p. 6 p. de hauteur (mesure de France). Ce Piano, en forme de bureau, est en ébène, incrusté en cuivre doré; au dessous est une glace encadrée d'une torsie ciselée en cuivre doré, représentant deux têtes de femmes chimères, et supportant les consoles qui portent candelabres. Tous ces modèles ont été faits exprès pour cet instrument. Le mécanisme est du plus beau fini; les maitres qui l'ont touché ont trouvé le clavier bon et facile, et les sons d'une pureté et d'une harmonie parfaite. Quand à la caisse et les ornemens, ils ne laissent rien à désirer. Ce Piano est accompagné de 2-labourets en maquetterie garnis en velours de robe ponceau, et l'on y a ajouté, comme ornement, 2 superbes candelabres recaille à 3-branches chacun, ainsi qu'une corbeille en porcelaine, de vieux Sèvres, montés en cuivre doré. Il a remporté la médaille d'or à Paris à l'Exposition de 1837.

2me Lot. DREUX SUPERBES VASES DE LA CHINE, en ivoire, de 31 pouces de hauteur, à jour sur tous les faces, du travail le plus curieux, du plus grand fini; ils sont extrêmement remarquables par la beauté de leurs formes, leurs dimensions, leur rareté et par leur réunion, ce qui les rendent dignes de figurer dans les plus riches musées ou cabinets.

3me Lot. DREUX SUPERBES NEUBLES DE BOULE, en maquetterie à portes pleines, formant consoles avec dessus de marbre, incrustations sur écaille rouge, avec ornemens et blasons en cuivre doré (style Louis XIV, hauteur 4 pieds, largeur 2 pieds 9 pouces, profondeur 13 pouces).

On pourra se procurer des billets chez M. VAN DEN BROEK, notaire résident à la Haye; chez M. GUYOT, à Amsterdam, Kalverstraat, 190, où les objets sont à voir tous les jours de 9 heures du matin, jusqu'à 4 heures de relevée, chez M. DESTIENNE Jr., commissaire expéditeur à Rotterdam; chez M. BAPTISTE LOISAT à Utrecht; chez M. FACQUE à la Haye, ou M. GUYOT est logé, Cour de Berlin.

President en Directeurs van de Nederlandsche Bank maken bij deze bekend, dat, te beginnen met Maandag den 2ten Maart aanstaanden, de Inschrijving in de Negotatie van TWEE MILLJOEN GULDEN, tot goedmaking der kosten van droogmaking van het Haarlemmer-Meer, overeenkomstig het plan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van den 18den Jan. 1840, N°. 91, zal kunnen geschieden aan het Locaal der Bank, van des morgens Tien tot Een ure. President en Directeurs voornoemd, Namens deselven, CROCKEWIT, Secretaris.

Schouwburg, Concerten EN PUBLIEKE VERMAAKELIJKHEIDEN.

STADSSCHOUWBURG. Zaterdag den 29 Februarij 1840. WAUICHS, Tooneelspel, in twee Bedrijven, naar het Fransch van Melesville en Duvignier, door den Heer Mr. J. H. Burlage Jr. Gevoeld door: ZEPHYRUS, Nieuw Ballet-Pantomime, gecomponeerd en gemonteerd door den Heer Indore Carey; Decoratiën van den Heer J. E. de Vries, Muzik van den Heer G. M. Broekhuysen Jr. en nieuwe Costumes. Aanvang ten half Zeven Ure.

THÉÂTRE FRANCAIS. Sous la direction de Mr. BAUDRY. (N°. 61 de l'Abonnement.) Samedi 29 Fevrier 1840. LA PRISON D'EDIMBOURG. Suivie de: LE PLASTON. On commencera à 8 heures précises. En attendant: LE DOMINO NOIR, Opéra Comique, en 3 Actes. Mercredi 18 Mars 1840. Grand CONCERT de Mr. W. P. de C. Vrugt.

Salon des Variétés, in de Nes.

Zaterdag 29 Februarij 1840. DE TWEE ESMONDS, Zangspel, in twee Bedrijven, naar het Fransch, door den Heer J. C. Honig. Na hetzelve: DE INTRIGUE AAN HET VERSTER, OF DE MISLUKTE SERENADE; Blijspel met Zaag, in één Bedrijf, door den Heer D. C. Pereira. De Entrée is 75 Cents per Persoon, welke in vertering zullen worden aangenomen. Aanvang ten 7½ Ure. J. L. DUPONT.

GRAND SALON.

Zaterdag 29 Februarij 1840. DE KIDZENAAR, Tooneelspel, in drie Bedrijven. Tot slot, op eereerend verzoek: DE VERIJSELDE ZAMENKOMST, OF DE AFSPRAAK DER GELIEVEN, Blijspel, in één Bedrijf. Tusschenbeiden: Mimische, Athletische en Akademische Standen, uitgevoerd door den Heer M. Rozet, den Lyonschen Hercules; deze verdienstelijke Kunstenaar is de uitvinder eener geheel nieuwe vertooning, welke gedurende twee jaren reeds op seven der grootste Schouwburgen de hoogste bewondering der aanbouwers opwekte, en de gansche bevolking van Londen, als ware het, heeft doen te samen vloeijen. De Entrée is 60 Cents, welke in vertering zal worden aangenomen. Tweede vertering 80 Cents. Aanvang ten 7½ Ure. C. BENJAMIN.

GROOT FRASCATI.

Zaterdag den 29 Februarij 1840. Groot BAL (als naar gewoonte), met buitengewoon groot Orchest. Entrée f 2. Aanvang ten 10½ Ure. N.B. De Entrée-Biljetten zijn vóór en op den dag van het Bal aan voornoemd Locaal te bekomen.

Zondag den 1 Maart 1840. Buitengewoon Groot SOIRÉE MUSICALE à la Strauss en Mazard, volgens Programma, aan het Locaal varkrijgbeur. Aanvang ten 7½ Ure.

GROOT CONCERT.

De ondergeteekende heeft de eer het toonkunstminnend publiek dezer stad eerbiedig te kennen te geven, dat zijne zonen Adolf en Theodor, welke reeds vóór vier jaren te München, Weenen, Praag, Leipzig en andere groote steden van Duitschland, met grooten bijval hebben laten hooren, ook hier hun Concert, hetwelk reeds tegen Donderdag den 27 dezer was aangekondigd, alom, gemeenschappelijk met de 12jarige Angeline Lember, een uitstekende Pianiste, kwekeling van het Conservatoire te Parijs, welke reeds eenmaal alhier in den Franschen Schouwburg met ten grooten bijval liet hooren, eerst op Zaterdag den 29 Februarij, in het locaal Odeon, snllen doen plaats hebben. Het publiek wordt daartoe eerbiedig uitgenodigd, door

I. KROLLMANN, Groothert. Oldenk. Kamer-Musikus.